TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

(Pokračování 74.)

Všecky přípravy ku provedení tohoto zločinu byly již učiněny, i použilo se všeho největší opatrnosti, aby se to jistě provedlo.

V Paříži neznal nikdo pravá jména těchto čtyr Vlachů, kteří bydleli každý v jiné čtvrti, a nikdo neměl ani nejmenšího tušení o jejich spiknutí, nikdo nevěděl o jejich plánu a strašném vynálezu, kterýž měli na Napoleona, aby ho mohli na kusy rozdrtiti, aniž by se museli k němu více přiblížit, než ostatní osoby z obecenstva.

Ve spolku s jistým Francouzem Bertrandem, jenž v Anglii zůstal, zhotovili v Birminghamu své vražedné nástroje, jichž účinek musel býti nad pomyšlení zhoubný.

Felice Orsini, velký a pěkně zrostlý muž, přiblížil se ku svým druhům a posadil se k nim. Než promluvil, přehlédl si pátravým okem ostatní hosti a teprv, když se přesvědčil, že na něj nikdo pozor nedává, bylo na jeho jiskřících očích a na vítězném výrazu jeho obličeje pozorovati, že přináší nějakou důležitou zprávu.

"Dnes večer vykonáme své dílo," šeptal.

"Vždyť jsem to věděl, že se něco stane," mumlal Pieri jako sám pro sebe.

"Nu, mluv přece, co jsi se dověděl?" tázali se Gomez a Rudio.

"Dále odkládati nesmíme, a také se nám již lepší příležitost nikdy nenaskytne. Ludvík Bonaparte jede dnes večer o desáté hodině do opery, a v ulici le Pelletier ho zastihne smrt," mluvil Orsini utlumeným hlasem.

"V ulici le Pelletier?" šeptal Rudio. "Jen pomysli na to množství lidu, co tam bude, a na ty strašné následky."

"Chceme-li dosáhnout velkého účelu, nesmíme se lekat, jestli při tom několik osob zahyne," pravil zaslepený Orsini. "My sloužíme naší vlasti."

"Ale to bude strašné krveprolití," namítal Pieri. "Máš ale pravdu, to se stát musí. Víš co si myslím, Felice?"

"To nevím".

"Že umřeme též."

"A lekáš se toho?"

"Tak se mne může ptát Felice Orsini?"

Nyní se všickni na chvílku zamlčeli, i zdálo se, že je pojala hrůza, když si pomyslili, že jsou tak blízci smrti.

"Já tě znám a miluji tě Pieri," pravil konečně Orsini, přerušiv mlčení. "Ty víš, že ti dávám přednost. A není to krásná smrt, když umřeme pro vlast?"

"Na útěk není ani pomyšlení, Felice," pravil Gomez. "My všickni z toho živi nevyvázneme. Nerozdrtí li nás šťáva z těch "hrušek", budeme v okamžení chyceni, poněvadž bude ulice před operním domem lidstvem naplněna, a co na nás pak čeká, jest to, že nás udělají o hlavu kratšími."

Rudio mlčel.

"Jen když bude ten zrádce potrestán a usmrcen, pak se smrti nebojím," pravil Orsini s nadšením.

"Již je šest hodin", šeptal Pieri.

"Tedy nám zbývají ještě čtyři hodiny, abychom si šli do ulice Leonie pro ty stroje, a mohli si pak blíže operního domu nejlepší místo vyhledati. Poslyšte můj návrh. Gomez zůstane na vlašském boulevardě a bude dávati pozor, až bude Bonapartův kočár přijížděti. Pieri, Rudio a já, my vezmeme každý jednu prskavku a postavíme se na rozličná místa. Teprv až nám dá Gomez znamení, že Bonapartův kočár přijíždí, srazíme se do hromady a pak—"

"A pak má smrt žně," doložil Pieri hlubokým hlasem.

"Na ulici bude již dávno tma, a to se nám právě hodí," podotkl Gomez. "Teď ještě jednu lahev a pak půjdeme."

"Ale do domu v ulici Leonie musíme jít každý jinou cestou. Právě nyní musíme býti nejvíce opatrni, aby se nám to v poslední chvíli nepokazilo," šeptal Orsini.

"Máš ještě co vyříditi, Felice?" tázal se Pieri po krátké přestávce, an byl zatím sklepník novou lahev na stůl postavil.

"Nic, bratře: kdo se obětuje pro vlast, nesmí znáti vlastních záležitostí. Připijme si na zdraví Italie a na zdar našeho plánu."

Všickni čtyři si po tichounku přiťukli a vyprázdnili pak sklenice.

Orsini nalil znovu a šeptal nadšeně:

"A nyní si připijme na zdraví všech, kteří po naší smrti dílo osvobození a sjednocení dokonají."

Sklenice zacinkly ještě jednou, spiklenci je vyprázdnili a zdvihše se, vyšli z kavárny.

Když byli na ulici, rozešli se, každý jinou cestou, jako by se byli ani neznali, a přece měli všickni tentýž cíl, totiž ulici Leonie.

Ulice le Pelletier, v níž stál operní dům, naplňovala se diváky, a pořád ještě se tam hrnuly kočáry a pěší z ulice de la Fayette a z Boulevardu vlašského a montmartreského.

Odpoledne a k večeru padal jemný a sichravý déšť, nyní ale již nepršelo. Ulice byly mokré a okluzké, a obloha byla zastřena hustými a temnými mraky, hrozíc novým deštěm, anebo sněhem. Lucerny na ulicích svítily jen na malou vzdálenost, poněvadž byly ulice mnohem tmavší, než jindy.

K 9. hodině bylo před operním domem již prázdno; obecenstvo bylo již v divadle, i přecházely již jen po různu osoby, které se byly opozdily.

Najednou se tu ale objevilo množství městských strážníků a tajných policistů, což bylo znamením, že přijede císař a císařovna do opery. To se nevědělo nikdy napřed, když chtěl císař do opery jeti, i zdálo se, že se Napoleon a Eugenie obyčejně teprv krátce před začátkem představení k tomu odhodlali. Obyčejně přijeli již po začátku, ale dnes se zdálo, že se ještě více omeškali.

Konečně se objevil císařský kočár. Tento byl úplně uzavřen, a již to prozrazovalo, že se necítí Napoleon příliš bezpečným. Tento kočár byl velmi vkusně postaven, pravé to mistrovské dílo; dle zevnější podoby byl docela lehký, ale přece byl tak opatřen, že poskytoval tomu, kdo v něm seděl, netušenou ochranu. Z toho právě jest viděti, že žil Napoleon v stálých obavách, aby se mu nic nestalo, a že neměl nikdy onoho blahého pocitu, jakéhož člověk jen z důvěry čerpá.

Po 9. hodině šel Napoleon pro císařovnu, která mu již vyšla vstříc, a vedl ji dolů ku kočáru. Napoleon se zdál býti trochu dojatý, ale Eugenie se skvěla krásou a nádherou.

Za císařským kočárem jely ještě jiné dva kočáry s dámami a s pány ode dvora. Všecky tři kočáry jely směrem k ulici le Pelletier.

Gomez stál na rohu vlašského Boulevardu, i netrvalo to dlouho, že spatřil z daleka blýštící se premování kočích a lokajů. V okamžení se obrátil a letěl jako stín do ulice le Pelletier, aby dal svým přátelům umluvené znamení.

Všecko se muselo díti co možná s největší opatrností, poněvadž byli všude mezi lidstvem, jež před operním domem stálo, tajní policisté.

Orsini, Pieri a Rudio stáli nedaleko od sebe před vraty, a každý z nich držel pod širokým pláštěm zhoubnou prskavku.

Tyto prskavky byly duté a na spůsob hrušek zhotovené, a jejich tíže nebyla příliš velká, že se jimi mohlo pohodlně hoditi. Uvnitř bylo ale dosti zápalných látek, že by byli všickni v okolí jen jedinou jako kosou smeteni bývali. Byly to pekelné stroje nejstrašnějšího druhu a po vrchu byly celé lehce se zapalujícími zápalkami posázené, které i tenkrát tuto pumu zapáliti musely, kdyby byla na vlhkou půdu padla.

Byly to nejdokonalejší vražedné nástroje, které se daly docela snadno pod pláštěm odnésti, poněvadž nebyly větší než meloun, a také s velkou rychlostí na určité místo hoditi, kdež se pak zapálily v okamžení, jak o něco narazily, všecko v okolí zničujíce.

Již uplynulo několik okamžiků v zimničném napnutí, když se konečně Gomez náhle objevil a svým třem druhům, těmito pekelnými stroji ozbrojeným, zprávu přinesl, že se rozhodující hodina blíží. Nikdo v jejich okolí nespozoroval, že patří ti lidé dohromady, nikdo neměl ani nejmenšího tušení o strašných a zhoubných nástrojích, které měli pod plášti. Všecko se jim zdálo býti docela příznivým, že mohli nejlepšího výsledku očekávati. Podařilo se jim postaviti se právě na taková místa, odkudž mohli své pumy, jež drželi opatrně pod plášti, aby se jich nikdo nidotknul, v rozhodném okamžiku na místo hoditi, kde kočár s Ludvíkem Napoleonem a Eugenií se zastavil, která měla též osud Bonapartův sdíleti, poněvadž byla dle slov Orsiniho jeho spoluvinnicí.

Již se zahýbaly dvorské povozy do ulice le Pelletier, i byl to okamžik pro spiklence tak dušný, že by se byli málem zalknuli.

Felice Orsini stál nejblíže vozů přijíždějících, hledě jím s bledou tváří vstříc. As pět kroků od něho stál Pieri a rovněž tak daleko od tohoto Rudio.

Nyní byl okamžik ku provedení jejich vražedného a již dávno připravovaného činu. Nyní měli jejich pekelné stroje svůj strašný účinek ukázati.

V témž okamžení, když kočár s císařem a s císařovnou před operním domem se zastavil, hodili všickni tři spiklenci, než ještě někdo z okolostojících lidí pozorovati mohl, co zamýšlejí, svými prskavkami na vůz. Tři strašné výbuchy otřásly vzduchem, že v celém okolí všecky tabule v oknech se rozbily, ano, i země se otřásla, — a v témž okamžiku ležely po ulici hromady rozbitých těl.

Nyní nastal strašný zmatek, a nářek umírajících a raněných byl hrozný, — celá ulice byla pokryta mrtvými, na kusy roztrhanými těly a množstvím poraněných osob, a domů vyběhli obyvatelé celí zděšeni, prchali opět, aby ušli strašné smrti, neboť se každý obával, že se budou ty výbuchy ještě dále opakovati.

Ty tři prskavky praskly pod kočárem a vedle kočáru, v němž císař a císařovna seděli, ale na štěstí byl tento kočár ze silného železného plechu a proto byli císař a císařovna jen lehce ranění, kdežto všickni, co byli okolo nich a zejmena několik osob ode dvora, dílem na kusy roztrháni byli.

Ač se byli Ludvík Napoleon a Eugenie nemálo zalekli, přemohli v sobě všecku slabost a šli přece do divadla, aby upokojili lid. Zůstali tam až do konce představení.

Císař dal hned potřebné rozkazy, a vzdor okamžitému rozčilení a zmatku mezi lidem, bylo se přece oněm městským strážníkům, kteří zůstali neporaněni, a jiným na blízku stojícím osobám, podařilo všecky čtyry spiklence zatknouti.

Když Felice Orsini slyšel, že ti, na než byly jeho pekelné nástroje přichystány, zachráněni jsou, a že jen nevinné osoby zabity a raněny byly, počal si v divoké zoufalosti vlasy s hlavy rváti, vida, že se jeho pomsta nezdařila.

Poranění Ludvíka Napoleona a císařovny Eugenie muselo býti jen lehké, sice by byli nešli do opery, ale okolo jejich kočáru byly v ulici hromady strašně zohavených mrtvol.

Felice Orsini, Pieri, Rudio a Gomez byli odvlečeni do žaláře la Roquette, a stejnou dobou byly mrtvoly a poranění z ulice odklizeni.

Návštěva kostela.

Již uplynul týden po onom krvavém ději v ulici le Pelletier. Krev byla již zase s kamenů smyta, všecka okna v okolí byla již zase zasklena, i bylo vůbec všecko s jakýmsi úzkostlivým chvatem odstraněno, co upomínalo na onen vražedný večer, neboť vláda nechtěla takový čin lidu dlouho na očích nechati.

V prvních třech dnech nemluvilo se v celé Paříži, ano i v celé Francii o ničem jiném, než o Orsinim a jeho prskavkách, a každý spěchal do ulice le Pelletier, aby se podíval, kde se ten strašný útok stal; ale rozčilení lidu bylo se již zase utišilo, a aby měli Pařížané zase něco nového, co by je zajímalo, mluvilo se o nastávajícím soudu spiklenců a o jejich odpravení, a již také se najímala na popravišti před vězením La Roquette okna za neslýchané sumy peněz.

Také v Tuilleriích bylo se rozčilení již utišilo. Poranění Ludvíka Napoleona a Eugenie bylo tak nepatrné, že byli již vyhojeni, a již se ani nemluvilo o té strašné události, poněvadž to císař nerad slyšel, když se o tom někdo zmínil.

Jednou večer seděla Eugenie, s některými svými dámami se bavíc, ve své komnatě. Právě sem byly z přijímacího salonu se vrátily, měvše tam návštěvu několika paní.

Hodiny na krbu odbíjely právě desátou, když byl císařovně hrabě Bacciochi ohlášen.

Její dámy věděly, že tento důvěrník císařův tajné zprávy císařovně přináší, a proto se zdvihly a odstoupily do předního pokoje, až je zase císařovna zavolá.

Nejvyšší komoří Bacciochi objevil se ve dveřích. Jeho obličej prozrazoval, že přichází s něčím důležitým, a jeho nepříjemný obličej měl nyní více, než kdy jindy výraz zlomyslného pletichaře. Tenkrát stál Bacciochi na nejvyšším stupni své moci, a jeho vliv mu již přinesl mnoho milionů do kapsy. Z některé z následujících kapitol se dovíme, jakých výhod byl od onoho času dosáhl, když byl tenkrát krásnou dívku Markétu Belangerovou do Tuillerií vlákal.

Poklonil se s otrockou oddaností.

"Jak se vede císaři, pane hrabě?" tázala se Eugenie, pozdravivši jej pokynutím ruky.

"Můj císařský pán se zdá býti již docela zdráv, Madame, a právě nyní pracuje s tajemníkem Mocquardem. Já toho okamžiku použil, abych Vaší císařské Milosti sdělil věc, která mne velice překvapila, když jsem o ní slyšel."

"A co je to za věc, pane hrabě?"

"Svatba v kostele matky Boží."

Eugenie pohlédla na Bacciochiho dotazným zrakem, nemajíc ani nejmenšího tušení, co tato slova znamenají, která hrabě mimo to se zvláštním důrazem pronesl.

"Také mně jest to nepochopitelným, jak to všecko dohromady souvisí, a já jsem se marně namahal, aby se mi to vyjasnilo," mluvil Bacciochi dále. "Jenerál Don Olympio Aguado bude si bráti onu jistou Seňoru Dolores Kortinovou, která —"

Eugenie ucouvla překvapena a zvolala, nedavši Bacciochimu ani domluviti:

"Jak je to možná? Což jste mi před nějakým časem neoznamoval, že ten španělský jenerál zemřel a ta Seňora že jest v Madridě?"

"Ano, to jsem oznamoval, ale ten Aguado zdá se býti docela zvláštní člověk, že se ho ani smrt netkne. Musím říci, že jsem až posud žádné objasňující zprávy o tom neobdržel."

"Bezpochyby to byl nějaký klam, anebo omyl!" zvolala císařovna.

"Co se toho dotýče, o tom jsem si zjednal dříve jistotu, než jsem se osmělil sem jíti. Já šel sám do toho kostela a vyptal jsem se na to. Dle oznámení mají býti ty jmenované osoby zýtra večer v kostele matky Boží spolu oddány."

"To není možná!— A tak dlouho jsem nedostala ani nejmenší zprávy?" zvolala Eugenie s trpkostí. "Já mám přece pravdu, že se nám, totiž císaři a mně, rovněž tak špatně slouží, jako jsme špatně střeženi. Ano, velmi špatně se nám slouží, to musím říci."

"Ta výčitka mne zničuje, Madame. Jak jsem slyšel, přijely sem ty jisté osoby teprv před několika nedělemi se svým služebníkem. Jenerál Aguado vypadá prý velmi špatně a to jest důkazem, že byl dlouho nemocen. Slyšel jsem také, že jest přidělen k španělskému vyslanectví."

"K španělskému vyslanectví s Olozagou?" zvolala Eugenie velice rozčilena. "Kdo mi to zase udělal? Toť jest skutečné vyzvání do boje — toť jest neslýchané pokoření —"

"Povídá se, že vojvoda de la Torre v Madridě —"

"Serrano?"

"Ano, že jest přítelem Aguada a že jeho přičiněním tento Olozagovi přidělen jest — ve společnosti Aguadově byl také jeneral Prim a jistý mladý hrabě co vyslancův příručí."

"A jmenuje se?"

"Nemýlím li se, nazývali jej Don Ramiro de Teba," odpověděl Bacciochi, pátraje číhavým zrakem, jak budou jeho slova účinkovati.

Eugenie zbledla, dech se jí zatajil, i musela všecky své síly sebrati, aby své náhlé rozčilení neprozradila.

"Již toho vím dosti, pane hrabě," pravila slabým a bezzvukým hlasem, "děkuji vám za to, že jste mně s těmito změnami seznámil."

Eugenie přistoupila nyní k zlatému stiskadlu, jež bylo ve stěně, a přitlačila na ně rukou.

"Prosím, ještě na okamžik," promluvila, k hraběti Bacciochimu se obrátivši, jenž si byl neobyčejné její rozdrážděnosti povšimnul.

Infantka Barcelonská vstoupila do komnaty. Spatřivši hraběte, věděla hned, kolik uhodilo, a že zde byla zase nějaká hanebnost spáchána. Ale ona dovedla svou nenávist k tomuto bídníku v sobě utajiti, aby jej pak v příhodném okamžiku tím jistěji svrhnouti a zničiti mohla.

"Infantko," pravila Eugenie pevným a tvrdým hlasem, "vy a nejvyšší pan komoří budete nás zítra večer do chrámu matky Boží doprovázeti. My ještě nevzdali Bohu veřejné díky za zázračné zachování našeho života."

"Račte poroučeti. Veličenstvo, já jsem poslušná všech rozkazů," odpověděla infantka s obvyklou obřadností a s úklonou.

"Při té příležitosti budeme svědkyněmi oddávací slavnosti, jak nám právě pan hrabě Bacciochi k nemalému překvapení našemu zvěstoval. Ona Seňora z Vendomského náměstí,—snad se na ni pamatujete?"

Ines sebou slabě trhla a pravila:

"Ano, já se na ni pamatuju."

"Bude si totiž bráti španělského jenerála Dona Aguada, a má se to státi velmi tajně a beze všeho hluku", doložila Eugenie s tak děsným a potupným úsměvem, že Ines mimovolně se zhrozila, a že Bacciochi seznal, jak velký účinek jeho zpráva udělala.

Hrabě se poroučel.

Císařovna chtěla býti samotna. Byloť se jí snad ještě více, než zpráva o těch oddavkách, dotklo jméno, jež byl Bacciochi zprvu před ní vyslovil — bylo to sice málo slov, ale jejich účinek na mysl císařovny byl ohromný. — Byla to slova: hrabě Ramiro de Teba. —

Sotva se byla infantka do své komnaty vrátila, spěchala ku svému psacímu stolku a napsala s chvatem následující řádky:

"Pane jenerále!

Slavnost, jež se má zýtra večer vykonati, je prozrazena. Mějte se na pozoru. Zničte tyto řádky, jež vám dávají o neočekávaných svědcích vědomost, — ony pocházejí od jisté přítelkyně vaší Seňory, která musí velkou křivdu napraviti, jež na ní spáchala."

Po té složila psaní, zapečetila je a poslala s ním do paláce Olympia Aguada na Vendomské náměstí služku, o jejíž věrnosti byla přesvědčena. Co všecko Eugenie stran zýtřejšího večera uzavřela a jakých záměrů při tom na zřeteli měla — o tom všem infantka nevěděla. Ale ona znala císařovninu náruživost, i dovedla také bouřlivé její soptění a ten prudký vnitřní boj posouditi. Když ji Eugenie pryč poslala, když si přála, aby mohla sama ve své komnatě o něčem přemýšleti, pak zaujímaly její mysl buďto děsivé záměry, anebo jí vstoupily na paměť události z minulých dob, které její srdce tak zkormoucovaly, že pak musela ty muky v osamělosti přetrpěti.

V obojím případě vzešly by s toho, jak Ines na ni seznala, neblahé a nešťastné následky.

Eugeniin duševní stav byl jako ztuhlý, ledový a lásky pořád prázdnější: štěstí, spokojenost a dobrota zmizely u ní docela, i můž liž pak oblažovati a mnohým pevnou záštitou býti ten, kdož sám všeho to postrádá?

Pouze ctižádost přebývala ještě v srdci jejím, toliko ctižádost, pýcha a závist, tito pekelní nepřátelé člověka, jižto poslední zárodek všeho dobrého otravují a umrtvují.

Ines nemohla po celou noc ani oka zamhouřiti. Bázeň i radost střídaly se v jejím srdci, a také ji trápila nijistota, jak se to stalo, že byl Don Aguado konečně svou Dolores našel. Modlila se za oba a za šťastné jejich spojení.

Zpráva hraběte Bacciochi-ho, která vůči tomu, co se bylo přihodilo, dosti podivně zněla, a o jejíž možnosti císařovna sama pochybovala, zakládala se přece na pravdě.

Vyzvědač Hotte, jinak Zlatoušek nazvaný, ji zvěstoval hraběti a Grilli ji potvrdil.

V příští kapitole se dovíme, jakým spůsobem Olympi unikl smrti, jež se mu tak jistou býti zdála, a kterak konečně Dolores zase našel.

Zatím se přiblížil večer, jehož Eugenie v zimničném rozechvění očekávala. Cestu do kostela chtěla podniknouti za jinou ovšem příčinou, nežli za tou, aby vykonala pobožnost.

Na večer okolo šesté hodiny čekaly u východu křídla, jež císařovna obývala, dva dvorní povozy. Do prvního vozu vstoupila s infantkou sama císařovna, jsouc dlouhým a hustým závojem zastřena, Bacciochi s komorníkem usadili se v povoze druhém.

Jeli do chrámu matky Boží, jehož vysoká klenutá okna byla osvětlená.

Na blízku hlavního vchodu, z něhož mohutné a srdce jímající zvuky varhan na ulici zaznívaly, sjíždělo se více skvostných kočárů.

Několik sloužících v bohatých livrejích stálo v předsíni chrámové, z ticha mezi sebou mluvíce a sklenými dveřmi do vnitř kostela nahlížejíce.

Také vůz císařovny zastavil se před tímto vchodem. Bacciochi vyskočil ze zadního vozu a přistoupiv ku kočáru císařovny, otevřel sám dvířka a pomohl císařovně jakož i infantce z kočáru vystoupiti.

Eugenie náhle zbledla, spatřivši neklamné známky, že slavnost, o níž ji byl Bacciochi zpravil, skutečně odbývati se bude.

Komorník otevřel vysoké skleněné dveře, jimiž se do tohoto velkého, prostranného chrámu vcházelo, a sloužící, kteříž zde stáli, ustoupili stranou.

Eugenie a Ines ubíraly se do osvětleného, vůní z kadidla naplněného chrámu.

V malé vzdálenosti za nimi šel Bacciochi, kdežto byl komorník zpátky u vchodu zůstal.

Na konci rozlehlé prostřední lodě bylo viděti na stupních hlavního oltáře několik osob, jež z dálky nebylo lze dobře rozeznati, toliko jejich bohaté lesknoucí se uniformy a jejich malebné krásné a vysoké postavy bylo možná viděti.

Eugenie vstoupila do poboční lodě a zachvěla se, k hlavnímu oltáři se blížíc, — v její mysli rojily se mstivé záměry — ale ona nebyla přece s to nastávající slavnost zameziti. Olympio přináležel totiž k vyslanectví, byl tedy nedotknutelný, mimo to jej chránila v tomto okamžení sama církev — a přece muselo se něco státi, po čem Eugeniina nenávist toužila, — tato pomýšlela na nějaký prostředek, jak by se daly oddavky zameziti, ale přese vše to již umlkly varhany — ještě jen několik minut, a pak bylo již na všecko všecko pozdě.

V tom, přistoupil Bacciochi k císařovně, když byl dříve v pozadí s několika muži porozprávěl, jižto mu byli nějakou zprávu přinesli.

"V domě na Vendomském náměstí přišlo se právě na jisté známky, neklamné svědectví vydávající, že jest majitel toho domu zapleten do soudu v příčině pekelného stroje," šeptal jí nejvyšší komoří.

Eugenie sebou trhla: tato okolnost dávala hraběti Bacciochimu a v předsíni naň čekajícím jeho stvůrám plnou moc do rukou.

"Konejte svou povinnost, pane hrabě," poroučela ubledlá císařovna, an zatím Ines, tyto nové, hanebné úklady znamenajíc, celá zdřevěněla.

Po té postoupila Eugenie k jednomu oltáři a infantka šla za ní.

S jakými as pocity klekala k modlitbě císařovna, a s jakými zase mukami sklánělа se infantka?

Bylo to okamžení zimničného očekávání.

Olympio stál s Dolores na stupních u hlavního oltáře, byl bledý, a na jeho líci spočívaly ještě známky sotva přestálých těžkých útrap, jeho zraky rozhlížely se po všech úhlech chrámových — diamantový kříž třpytil se na jeho prsou.

Dolores, mocným vnitřním pohnutím přemožena, že konečně dosáhla tak dlouho touženého cíle, byla také bledá, ale přece tak spanilá, jako rozkvětající růže.

Kolem v polokruhu stáli Olozaga, markýz de Montholon, jenerál Prim a onen mladý, ztepilý příruči, jehož byl nejvyšší komoří hrabětem Ramiro de Teba nazval.

Varhany umlkly, a u oltáře nesčíslnými svícemi osvětleného, objevil se kněz.

V témž okamžiku vstoupil Bacciochi do polokruhu, jejž tvořili svatební hosté, v slavnostních uniformách se skvějící.

"Jsem nucen", mluvil nejvyšší komoří, za jehož zády se bylo zároveň několik osob vynořilo, aby jeho slovům spíše váhy dodaly, "z nejvyššího rozkazu tuto slavnost zastaviti."

Kněz, Olympio a ostatní přítomní pánové obrátili se, jsouce nad míru překvapeni, k mluvícímu hraběti, který tak neočekávaně mezi nimi se objevil.

Dolores v prvním okamžiku ani neporozuměla, co by toto vytrhování znamenalo; když ale spatřila hraběte, obešla ji ledová hrůza a chopila se, na celém těle se chvějíc, ruky svého milence.

"Kdo jste a co vás sem přivádí, pane?" tázal se Olympio, zbledunv a vztýčiv se hrdě.

Bacciochi přistoupil nyní ku knězi a pošeptal mu několik slov, načež tento se uklonil a odstoupil. Po té se obrátil zase k shromážděným svatebčanům.

"Buďte ubezpečeni, že vás velmi nerad vytrhuju", pravil: "povinnost moje toho žádá—"

"Pane hrabě a nejvyšší komoří Bacciochi", přerušil jej Olozaga tázavým tónem.

"V domě Aguadově na Vendomském náměstí našly se nástroje, kteréž jeho obyvatele v soud stran pekelného stroje zaplétají."

"Jak že?" zvolal Olympio. "Což se již nectí ani paní ani církve? Kdo se může opovážiti takovou žalobu pronášet?"

"Nezapomínejte, kde jsme, pane jenerále," odpověděl Bacciochi, co zatím všickni přítomní svoje udivení a rozhorlení na jevo dávali. "Právě mi byl dodán rozkaz, Seňoru, jež v paláci bydlela, vás a pana markýze de Montholon požádati, abyste šli se mnou."

"Náčiní pekelného stroje že našli?" zvolal Olympio. "Toť ďábelský podvod!"

Claude de Montholon přistoupil k rozčilenému ženichovi a uchopil ho za ruku.

"Však se to všecko vysvětlí. Vyhneme se všeliké hádce, která se do těchto míst nehodí."

(Pokračování.)

Ať žije Paleček!

(Humoreska od Jodola Ramana.)

I.

V nejnavštěvovanějším hostinci kocourkovském seděli tři mužové a hovořili při plných pohárech mělničiny. Pohleďme k tomuto trojlístku blíže. První z nich jest dlouhý, hubený, hezky ošacený muž, jehož dlouhatánský krk, obtočený nákrčníkem, ještě delší vyhlížel. Na hlavě mu sedí kudrnatá vlásenka, jelikož mu matka příroda maceškou výbavu vlasů poskytla. Podobá se tyči chmelové, na jejíž hoření konec jsme veverčí hnízdo nabodli. Jméno tohoto muže jest Dlouhý; žije z úroků svého kapitálu šestnácti tisíc zlatých.

Druhý, jehož jméno Krátký, jest takového těla, že pakli ho uzříme někam vstupovati, pomýšlíme na to, zdali se skutečně skrz dvéře dostane. Břicho jeho má tak kulovitou podobu, že by se velmi dobře hodilo do nějakého učiliště za globus, a zároveň, jako příroda na něm vše okrouhlé utvořiti chtěla, jsou tváře jeho takové, že každý, kdo ho blíže nezná, myslí, že jsou opuchlé a natřené. Pan Krátký byl statkář a žil z důchodů svých statků, které mu dosti značnou částku ročně vynášely.

Třetí jest malý, veselý človíček a jmenuje se dr. Ouzký. Jest to zosobněný nepokoj a zdá se, že má v těle rtuť, neboť nevydrží ani tři minuty na jednom místě seděti, aby nevyskočil a po pokoji nezatančil. Dříve byl praktickým doktorem medicinae; pomyslil si však: "Proč pak bych měl si tolik vražd na své svědomí uvaliti, vždyť je dosti speditérů pro onen svět; budu žíti bez praxe a bez hryzení svědomí se svými dvaceti tisíci zlatých!" Pověsil tedy medicinu na hřebík a žil co soukromý učenec a spisovatel. Byltě, jako oba ostatní, starým mládencem, a dosud se nezdařilo šibalskému Amoru, jak se zdálo, jednoho neb druhého raniti šípem svým. Tak žil tento trojlístek co věrní přátelé a právě se u pana Bryndala, majetníka hostince "u zelené [illegible]", sešli k důvěrné rozpravce.

Naslouchejme co si vypravují.

"Mámť Enšpigla za největšího ferinu všech dob a časů!" pravil Krátký.

"Enšpigla?!" přerušil Krátkého Dlouhý. "Paleček jest slavnější nežli tento a jeho šprýmy jsou nepřekonatelné. Ostatně však Enšpigl ani nežil, jest to vše o něm co vykonal pouhou bájkou i s ním, kdežto Paleček ještě žije a svou ze [illegible] tiskem vydanou knihou celý svět překvapil."

"Co to tlacháte, Enšpigl byl slovútnějším, to se nedá upříti!" odporoval Krátký.

"A Šotek překoná tyto oba dva," vpadl jim do řeči Ouzký.

Teď hrozilo nebezpečí, že povstane z toho důkladná hádka, každý hájil svého reka, až mu síly stačily tak, že se zdálo, že dnes poprvé trojlístek tento se v zlém rozejde.

Najednou však vstoupil mezi ně hospodský a jal se takto mluviti: "Pánové! Pokoj jest nejpřednější povinnosti občana, dovolte, abych vám přednesl návrh, který by přítrž učinil vaší rozepři. Každý z vás se stejným zápalem hájí svého reka; dobře, co říkáte mému návrhu, aby každý z vás pořádnou švandu vyvedl, a ten, jehožto švanda nejsměšnější by byla, stal by se vítězem i se svým rekem:"

"Výborně, pane hospodský," zvolali všickni, "staniž se!"

"A vítěz nechť obdrží od ostatních dvou dvanácte pint mělnického!" doložil Krátký.

"Souhlasíme!" zvolal Dlouhý a Ouzký.

Napotom umluveny bližší podmínky a ustanoveno po šesti nedělích opět se sejíti u pana Bryndala a pak rozhodnouti o tom, který zasluhuje býti vítězem.

II.

V "Kocourkovském denníku" brzy na to nalezala se následující sensační zpráva: "Sdělujeme nám z pramene spolehlivého, že v minulé noci udála se v Ještěrčí ulici v čísle 365 neslýchaná a dosud se nikdy nepřihodivší vražda. Jelikož nám v dnešním listu místo nedovoluje blíže se o tom ukrutenství rozepsati, vylíčíme podrobnosti politování hodného skutku našim p. t. čtenářům v příštím čísle."

Dům v Ještěrčí ulici číslo 365 náležel jistému kožešníku. Tento, čta záhadnou zprávu, myslel, že jej raní mrtvice. Ve vlastním jeho domě vražda a on co domácí pán pranic o tom nevědět, toť nepochopitelné! Pln strachu běžel k nejbližšímu advokátu a s tímto pak spěchal k odpovědnému redaktoru "Kocourkovského denníku".

"Od koho pochází tato zpráva?" tázal se zsinalý kožešník redaktora!

"Zprávu tu," koktal ustrašený redaktor, "podal — mi — jeden z nejvěrohodnějších zpravodajů mých."

"Jak se jmenuje?" tázal se opět advokát.

"Jak že se jmenuje?" zajíkal se redaktor, "pan — doktor—Ouzký!"

"Dobře, půjdeme k němu!" pravil na to kožešník.

Rychle opustili redakci "Kocourkovského denníku" a úprkem hnali se do bytu doktora Ouzkého, který právě v županu si chutnal na masité snídani.

"Jste pisatel oné zprávy o vraždě v Ještěrčí ulici?" tázal se Ouzkého advokát.

"Ano, pane!" odvětil dr. Ouzký.

"Avšak, víte též," vpadl mu do řeči zlostí se třesoucí kožešník, "že to vše jest vymyšlené, že to pouhá lež!"

"Nikoliv, pane!" pravil Ouzký.

"Tedy vy trváte na tom," jal se mluviti advokát, "že se ona vražda předce udála v domě, který tomuto pánu náleží a který o tom praničehož neví?"

"Ano pane!" odpověděl Ouzký.

"Avšak tento pán vás bude žalovati", pravil dále advokát.

"Nikoliv, pane!" odvětil zas Ouzký.

"Já však pravím vzdor vašemu nikoliv předce ano!" doklídal rozhorleně advokát.

"Nikoliv, pane!" pravil Ouzký.

"Pane, dobrá pověst domu mého jest očerněna", vpadl naříkající kožešník, "co tomu řeknou lidé, ach bože, lidé!"

"Aby se tato záležitost ukončila," odpověděl Ouzký, "sděluji vám, že v příštím listě celá věc vezme jiný obrat, čímž však nechci říci, že zprávu tu odvolám, nýbrž podám takové vysvětlení, s nímž zajisté i vy spokojen budete."

"Avšak, milý pane," úpěl kožešník, "co do té doby ještě od lidí zakusím jich otázkami!"

"Abych vám vaše zkoušení osladil", pravil Ouzký, "vezměte toto zde," a vtiskl kožešníku několik stříbrňáků, a "vy, pane advokáte, snad nepohrdnete několika láhvemi z mého sklepa."

Peněz a dary vůbec i nejzlostnější skrotne, nejdrzejší stane se dvorným. Tak se i při tomto výstupu stalo. Ouřední vzezření advokátovo zmizelo a stal se z něho okamžitě přívětivec, jakého si jen pomysliti dovedeme.

Advokát i kožešník odešli na to z bytu Ouzkého a jakmile se kožešník na ulici objevil, obklopili ho známí jeho a i cizí kolemjdoucí, tážajíce se: "Kdo tu vraždu spáchal?"

Ubožák nemohl jim uniknouti a odpovídal na každou otázku: doktor, doktor!"

"Ach ten proklatý doktor!" volal kožešník, kterému se konečně podařilo množstvím lidu se prodrati, a prchal k svému domovu.

V příštím na to čísle "Kocourkovského denníku" otisknuta následující zpráva na místě úvodního článku:

"Bližší zpráva o vraždě včera oznámené. Zdržel jsem se déle nežli obyčejně v kruhu přátel svých, více jsem nežli obyčejně vzýval Bacchusa a Gambrina, byl jsem veselejší nežli obyčejně a nestál jsem tak pevně na nohou svých jako obyčejně, když jsem se ubíral jako obyčejně z hospody domů. Byl jsem tak vesel a tak blažen, že bych byl i patníky objímal. Jasně svítil měsíc, a hvězdy se třpytily, jako kdyby je byl někdo stříbrem posolil a zdálo se, že se na mne koketují. Potutelně kývala matka luna, podobajíc se přímo a podivně [illegible] malujíc. — My ale dole mezi námi máme také hvězdy, krásné, ženské hvězdy, předce však jsou to pouze odlesk váš, protož sejděte semo dolů, pojďte v mou náruč!" — Teď zdálo se, jakoby jedna z hvězd se byla odtrhla od matky své paní luny a ke mně letěla. Rozpřáhl jsem paže své a — bác!! ležel jsem na nose na zemi.

Nalezal jsem se právě v Ještěrčí ulici. Ještě jsem se z leknutí svého nevzpamatoval, tu slyš, jakýto hlas?! Zdálo se mi, že slyším volání človíčka, jemuž nebezpečí hrozí. To mi dodalo kuráže a já blížil se k domu, z něhož úpění vycházelo. Postranní dvéře byly otevřeny, —vstoupil jsem a nalezal jsem se na dvoře. Skulinou ve zdi protějšího stavení padalo na dvůr světlo. S dechem zatajeným blížím se skulině. Úpění stávalo se zřetelnějším, pronikavějším. Teď byl jsem u samé zdi, a odhodlaně pohlédnu skulinou do vnitř. — Bože! jaký to ukrutný pohled jevil se oku mému! Viděl jsem dva muže ostrými a dlouhými noži ozbrojené, ježto se při slabém světle lucerny ukrutně třpytily. Oba mužové nakloněni byli k jakési postavě provazy svázané, která hleděla provazů těch se zbaviti a přitom, jak již řečeno, úzkostlivě úpěla. V svědomí mém nastal veliký boj. "Jest povinností, každému ohroženému stvoření pomoci svou přispěti, avšak jeden proti dvěma! Jak, jestli i tvému životu konec učiní, a není to i povinností tvou, život svůj v šanc nasaditi k obraně bližního?"

Mezi tím, co jsem takto dumal, spustili vrahounci pozdvižené své nože, viděl jsem, jak tyto v krku oběti se potopily, červená krev stříkala vysoko. Vzmužím se a rozraziv dvéře, stanu tváří v tvář krutým vrahům — však pozdě — ukončil svou pozemskou pouť!"

To bylo vysvětlení vraždy, která v Kocourkově ještě delší dobu byla příčinou smíchu.

III.

Na nárožních domech města Kocourkova nalepena byla ohlášení následujícího obsahu:

"Ctěnému p. t. obecenstvu k vědomosti dávám, že jsem dnešním dnem otevřel na velikém zdejším náměstí veliký svůj zvěřinec, který se zvláště velikým množstvím opic a vlků, jakož i dvěma druhy trojhlavých orlů a třínohých medvědů sibiřských vyznamenává.

Doufám tedy, že tento můj zvěřinec četným p. t. obecenstvem navštěvován bude.

Václav Vašek,
majitel zvěřince."

Před takovým ohlášením stál pan Dlouhý a pilně je předčítal. Podepsané jméno majetníka zvěřince bylo mu jaksi povědomé. "Václav Vašek," myslel si, "snad by to byl můj bývalý sluha, kterého jsem měl před deseti lety a který se napotom oženil? Toť velmi možné, přesvědčím se!" —

Šel k zvěřinci, zaplatil vstupné a vstoupil do vnitř. V pozadí stál majetník zvěřince, který právě několika lidem svá zvířata ukazoval a o nich všechno vypravoval. Dosud nebyl s to pan Dlouhý uzříti tvář jeho, avšak jakmile se k němu tváří svou obrátil, poznal v něm ihned svého bývalého sluhu Václava. I tento poznal dřívějšího pána svého a slzy pohnutí vyronily se mu ze vpadlých očí jeho. Vypravoval panu dlouhému, jak se mu zle vede. "A jelikož," dodal ve svém vypravování, "sám někdy nemám ani pro sebe a svou rodinu co jísti, trpí i zvěř moje mnoho, tak že na ceně své velmi ztrácí!" —

Pan Dlouhý byl pohnut Václavovým vypravováním. V myšlénky pohřížen stál tu chvíli čelo maje zvraštělé; však tvář jeho se rozjasnila. "Ha!" pomyslel sobě, "toť bych zabil jednou ranou dvě mouchy!" —

Pozval si Václava na druhý den k sobě a zároveň mu sdělil, že mu bezpochybně zaopatří prostředek, pomocí jehož by se jak jemu, tak i celému zvěřinci dobře vedlo. A obdařiv jej několika stříbrňáky, opustil zvěřinec.

Co Václav a pan Dlouhý mezi sebou rozprávěli, nevíme, avšak na nárožních domech pojednou se objevila následující ohlášení:

"Ctěnému p. t. obecenstvu na uvážnou! Podařilo se mi chytiti včerejšího dne dva vlkodlaky. Neobyčejnou tuto možno od dnešního dne stále viděti. — O hojnou návštěvu prosí

Václav Vašek,
majitel zvěřince."

Chicago a Northwes'r dráha,
oblíbena cesta z
OMAHA
do
CHICAGO A NA VÝCHOD!
A TA
jediná přímá cesta do
Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kenosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond DuLac, Madison a Milwaukee.
[illegible]
OMAHA A CHICAGO!
[illegible]
denní i spací vozy.
[illegible]
HLAVNÍ PŘÍPOJENÍ.
V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech měst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.
V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.
V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.
V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.
V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.
V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.
V Chicago se všemi drahami z Chicago jedoucími.
Lístky přímé
[illegible]
W. H. Stennett, Gen'l Passenger Ag't. — M. Hughitt, Gen. Sup't.
N. Trissel, G. C. Eddy,
J. H. Mountain, N. Haight

Chicago, Rock Island a Pacific dráha,
The Great Central Route
VELKÁ ÚSTŘEDNÍ CESTA
z
OMAHA DO CHICAGO A NA VÝCHOD,
Via Des Moines, Davenport and Rock Island.
[illegible]
Dva vlaky zvláštní
[illegible]
Lístky vezkrz k dostání ve všech vých. městech po
[illegible]
A. M. Smith, Gen'l Pass'r Agent. H. Riddle, Gen'l Sup't.
M. W. Clair, S.S. Stevens,
T. A. Entrikin, Agent, Omaha.

Hamburgsko-americka paroplavební společnost.
[illegible]
PŘÍMÁ POŠTOVNÍ PAROPLAVBA mezi
Hamburkem a N. Yorkem
[illegible]
HAMBURKU do NEW YORKU každou středu
— a —
Z N. YORKU do HAMBURKU každý čtvrtek.
[illegible]
Přeplavní ceny:
Z Hamburku do Nového Yorku: I. kajuta $120 zlata, II. kaj. $72 zlata, mezipalubí $32 papír.
Z Nov. Yorku do Hamburku: I. kaj. $100 zlata, II. kaj. $60 zl., mezipalubí $30 v papírech.
Děti od 1—10 roků platí polovičku. Kojenci z Hamburku do Nov. Yorku $2 zlata.
[illegible]
AUGUST BOLTEN
[illegible]
JOSEFA PASTORA.
[illegible]
KUNHARDT & CO., 61 Broad Str., N. Y.
C. B. RICHARD & BOAS, 61 Broadway N. Y.
[illegible]